

"הַזְרָעִים בְּדַמְעָה בְּרִינָה יִקְצְרוּ"

בא יבא בְּרִינָה"

בנשיאות מ"ר הגאון ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל

וישב חנוכה

עלון מס' 707 שנה ט"ו העלון מוקדש לע"נ מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל - כ"ד כסלו - כ' כסלו תשפ"ה

וישב - תוכן ענייני הפרשה

999 פ 99109

- ישיבת יעקב אבינו בארץ מגורי אביו - ארץ כנען.
- יוסף אהוב לאביו, מלמדו תורה, ומקבל ממנו כתונת פסים.
- חלומות יוסף, קנאת אחיו בן, הליכתו לבקש אחוות אחיו.
- השלכת יוסף לבור, מכירת יוסף, צערו של יעקב אבינו.
- מעשה יהודה ותמר, הולדת פרץ וזרח (לח).
- יוסף במצרים נהיה עבד בבית פוטיפר, ועומד בנסיון (ט).
- יוסף מושלך לבית הסוהר, ומוצא חן בעיני שר בית הסוהר.
- יוסף פותר את חלומות שר המשקים ושר האופים, ודבריו מתקיימים - שר האופים נתלה, ושר המשקים חוזר למשרתו ושוכח להיטיב עם יוסף.

"הַכֹּר נָא לְמִי הַחֲתָמָה וְהַפְתִּילִים" (ל"ח, כ"ה)

וברש"י: "נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים". רבנו יונה (שערי תשובה שער ג, אות קמ"א) שופך מעט אור על העונש החמור המיועד למלבין פני חברו ברבים בבארו, כי אדם שמלבין פני חברו, אינו חש בחומרת העוון. הוא בטוח שלא עשה אלא מעשה מגונה בעלמא, שאינו נחשב כמעט למאומה. ומכיוון שכך, הרי הוא רחוק מהתשובה, שאין נפשו מרה לו על עווננו כמו הרוצח. ומי שרחוק מהתשובה, כיצד יזכה לעולם הבא? והנה הגמרא (בבא מציעא נ"ח:) מחמירה עוד יותר, ואומרת: אמר רבי חנינא: "כל היורדים לגיהנם - עולים, חוץ משלושה שירודים ואינם עולים. ואלו הם: הבא על אשת איש, והמלבין פני חברו ברבים, והמכנה שם רע לחברו". שואלת הגמרא, האם "המכנה שם רע לחברו" אינו פרט מההגדרה הכוללת "הלבנת פנים"? מדוע נתייחד בפני עצמו? ומתרצת תירוץ נורא. "למרות שהורגל בשם זה". אמנם כן, פניו של מי שהתרגל לכינוי מסוים כבר אינן משתנות, מאדימות ומחווירות, אך עדיין זו פגיעה בכבודו, ועל פגיעה בכבוד האדם העונש חמור במיוחד.

והגמרא (סנהדרין צ"ט.) הדורשת את עונש המלבין פני חברו - איבוד החלק לעולם הבא, מהפסוק (במדבר ט"ו, ל"א): "כִּי דָבַר ה' בְּזֶה, וְאֵת מִצְוֹתוֹ הִפְרֵת תִּפְרֹת הַנֶּפֶשׁ הַהוּא". את כפל המילים "הִפְרֵת תִּפְרֹת" דורשת הגמרא על העולם הזה ועל העולם הבא, ואילו מי שמבזה את חברו הרי הוא בכלל "דָּבַר ה' בְּזֶה". ומדוע? משום שכל יהודי נברא בצלם אלוקים, ונשמתו חצובה מתחת כיסא הכבוד, והמבזהו - כמבזה את הקב"ה. עונשו של הפוגע בכבוד חברו ומצער - נורא ואיום, גם אם כוונת הפוגע הינה לטובת הנפגע.

הגמרא (בבא בתרא ט"ז.) מבארת, כי פנינה, התכוונה במעשיה עם חנה לטובה. פנינה וחנה היו נשות אלקנה. לפנינה היו ילדים, וחנה הייתה עקרה. ופנינה, שרצתה לראות את חנה חובקת פרי בטן, הייתה מצערת אותה בדברים, משוחחתי עמה אודות גידול הילדים, וזאת כדי לגרום לה להתפלל ולזעוק לה, שיזכה אותה בילדים משלה. אך עונשה של פנינה היה נורא, "עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׂבָעָה, וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה" (שמואל א' ב, ה). חנה העקרה נושעה וזכתה בשבעה ילדים, אולם על כל ילד שנולד לחנה - נפטרו שניים לפנינה. ללמדנו, פגיעה בזולת זה כמו אש, ואש לא עושה חשבון, אש שורפת, אין זה משנה אם מי שהצית האש התכוון לטובה - מידת הדין תובעת את הפוגע.

תחילת הפרשה עוסקת בחלומות יוסף, ולאחר מכן במכירת יוסף והוא הנושא המרכזי בפרשה. מכירת יוסף הוא הניסיון הקשה ביותר של יעקב אבינו - צרת יוסף, צרה זו מלבד היותה הקשה ביותר מכל צרותיו מצד עצמה, וכן מצד תקופתה הארוכה - כ"ב שנה, עוד נתלוה לצרה זו דבר הקשה מכל - סילוק שכינה, שפירשה שכינה מיעקב אבינו כל אותם כ"ב השנים שנתייטר בצרת יוסף, וכמו שפירש רש"י (מה, כז) על פסוק: "וַתַּחֲזִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם" - שרתה עליו שכינה שפירשה ממנו, רק לאחר שהתבשר שיוסף חי. וכתוב בפרשה (ל"ט, א): "וְיוֹסֵף הוֹרֵד מִצְרַיִם...".

מובא בגמרא (שבת פ"ט): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: 'ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל - כדרך כל הגולים, דעל פי גזירת גלות ירד לשם (רש"י), אלא שזכותו גרמה לו שירד בעבותות אהבה - של יוסף (שבת פ"ט). הווי אומר שכל מה שירד יוסף למצרים הוא כדי להכין הקרקע שיעקב אבינו ירד למצרים בנוחות ויתקבל בכבוד מלכים. ולכאורה יוסף היה צריך לזעוק חמס, וכי היה עליו לסבול מקנאת ושנאת אחיי ולהימכר לעבד ולהיכלא 12 שנה, להתנתק מהבית הקדוש של יעקב אבי, וכל זה כדי שיעקב אבי ואחיי יבואו ויתקבלו בצורה מכובדת?!

וכן יש לעיין בדברי הגמרא (בבא בתרא י, מה ששאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא, אם אלוקים אוהב עניים, מפני מה אינו מפרנסם? א"ל: כדי שניצולו אנו בהם מדינה של גהינום.

ובגמרא מדובר אפילו בעושים רצונו של מקום, כרבי אלעזר בן פדת שהיה עני מרוד.

וצריך ברור, הלא העניים יכולים לבא ולטעון, אנו סובלים כדי שאתם תנצלו מדינה של גהינום, וכי קרבן העשירים אנו?! עוד יש לעיין שהנה מובא בגמרא (כתובות ס"ז): תנו רבנן 'די מחסורו אשר יחסר לו', אפילו סוס לרכב עליו ועבד לרוץ לפניו. אמרו עליו על הלל הזקן שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכב עליו ועבד לרוץ לפניו. פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ לפניו ג' מילין. לכאורה זה פלא גדול! אמת זו היא הלכה שנפסקה בשולחן ערוך (יורה דעה רנ"א), אבל איך אותו עני בן טובים הסכים שהלל הזקן, נשיא ישראל, בכבודו ובעצמו ירוץ לפניו מהלך שעה תמימה? איך לא מחה והתנגד, איך לא קבר עצמו מבושה?! חייבים לומר שחסר דעת היה! וכדי לספק לחסר דעת את מנת שגעונו, רץ לפניו נשיא ישראל שעה שלימה?! זאת ועוד, הלא בהלכות השבת אבידה נאמר, אם היה זקן ואינה לפי כבודו - פטור. ולמה כאן השפיל את כבודו לספק כבודו...?

היסוד לשאלות אלו מובא ב'נפש החיים' (בהקדמה): 'האדם לא לעצמו נברא, רק להועיל לאחרים בכל אשר ימצא בכוחו לעשות!'

אומר הרב דסלר: כדאי לעני לסבול כל החיים כדי שעל ידו יזכו אחרים להינצל מדינה של גהינום.

מעשה מובן מדוע יוסף לא רק שלא התמרמר, אלא אומר להם 'פִּי לְמַחֲיָה שְׁלַחְנִי אֲלוּקִים לְפָנֶיכֶם... לְשׁוֹם לְכֶם שְׂאֲרִית בְּאֶרֶץ וְלִהְיוֹת לְכֶם לְפִלִיטָה גְדֹלָה' (מ"ה, ה"ז). 'כי זה כל האדם' - בשביל זה בא לעולם!

ואמר בעל התניא: היה שווה לרדת לעולם לחיות 70 שנה כדי לעשות מעשה אחד טוב ליהודי.

"כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ... וְעֵלֶיךָ יִזְרַח ה' וְכַבּוֹדוֹ עֲלֶיךָ יִרְאֶה" (ישעיה ס', ב') - 'באנו

חושך לגרש' - מתי ביקר הגר"ז בתיאטרון?

סיפר רבי יחיאל מיכל פיינשטיין זצ"ל: בימי בחרותי טיילתי עם הגר"ז זצ"ל בבריסק, ובעוברנו ליד התיאטרון העירוני שאל אותי הגר"ז זצ"ל כשבת צחוק על פניו: 'האם ביקרת כאן פעם? כמובן שעניתי בשלילה, ותמהתי עד מאוד על עצם השאלה. אולם הגר"ז המשיך ואמר לי: 'אני הייתי כאן'. וסיפר לי הגר"ז כי לאביו, הגר"ח זצ"ל, היה רופא בשם ד"ר שרשבסקי, שהיה מוכן להמציא עצמו לעזרת הגר"ח זצ"ל בכל עת שהיה צריך לו. פעם נזדקק לו הגר"ח בשעת לילה באופן דחוף, ושלח את הגר"ז לחפש את הרופא בביתו, אולם הוא לא היה שם. בני הבית אמרו לו שהוא נמצא בתיאטרון העירוני, והגר"ז שם פעמיו לשם. 'בהיכנסו למקום ראיתי דברים מוזרים מאוד, אשר לא ראיתי מימיי, האנשים יושבים על מושבים שיוורדים מלמעלה למטה, והבמה הינה למטה באולם, חושך מוחלט שורר באולם, ואנשים עולים ויורדים מהבמה ומשמיעים קולות'.

הגר"ז, אשר לא ידע כיצד ימצא את הרופא בחושך, נעמד בפתח האולם, וצעק בקול כמה פעמים: 'ד"ר שרשבסקי ד"ר שרשבסקי, האבא קורא לך! שקט נשתרר באולם וכל היושבים הפנו מבטם לעבר פתח האולם, שם עמד הגר"ז. אולם הד"ר טרם נמצא. כיוון שכך, שוב עמד הגר"ז וצעק בקול רם: 'ד"ר שרשבסקי ד"ר שרשבסקי, האבא קורא לך! לפתע הרגיש כיצד אווזו אותו ד"ר שרשבסקי בידו, ואומר לו: 'אני כבר בא איתך, אך עשה לי טובה והפסק לצעוק ולעשות לי ביזיונות...' [עובדות והנהגות בריסק ח"ג עמ' קצז]

סגולת ימי החנוכה

ב'מחזור ויטרי' על חנוכה כתב: חנוכה הוא מלשון חן וחינה, היינו שהקב"ה מתנהג עמנו לפנינו משורת הדין. ימי חנוכה מסוגלים מאוד לבני, חיי ומזוני בריווח ובנקל, ובמיוחד ב'זאת חנוכה', עליו כתב הגאון מוילנא שהוא כנגד יום הכיפורים. ובמהר"ל כתב שימים אלו הם זמן של נס, והנס נהפך לטבע, ואין מנכין לאדם אם נעשה לו נס בימים אלו, ואפשר לבקוע רקיעים בזמן זה ולפתוח שערי שמים.

פעם ניגש אל החז"א יהודי שהתאונן בפניו על מצבו הדחוק בענייני פרנסה, וסיפר כי הוא זקוק לנס גדול כדי שיצליח לפרוע את חובותיו. השיב לו החז"א, כי ביום 'זאת חנוכה' אפשר לפעול הרבה ולזכות לניסים בכל העניינים, ובזמן הזה אין טבע כלל וכל העניינים פועלים למעלה מדרך הטבע. והכי הרבה אפשר לפעול בענייני פרנסה וזרע של קימא.

רבי אליהו לופיאן היה אומר שצורת התפילה צריכה להיות שמאמין באמונה שלמה שיש בכוח תפילתו להכריע את הדין לטובה. ועל עת הרצון המיוחדת בחנוכה כתב רבי חיים פאלאג'י זצ"ל, שבזמן הדלקת נרות חנוכה - נעשית עת רצון, ומידת הדין מתבטלת, ומתעוררת מידת רחמים וחסדים גדולים, כמו בשעת תקיעת שופר. [לבית התורני]

שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו

כתב **ב'יסוד ושורש העבודה'** (שער י"ב פ"א), שאחר ההדלקה ראוי להאריך בשירים ופיוטים חצי שעה, ואח"כ ראוי לספר לבני ביתו נסים ונפלאות שעשה יוצרנו ובוראנו יתעלה בימים ההם ובזמן הזה, כדי שיתנו שבח והודאה לה' יתברך על זה. וב'בית תפילה' (לרבי אליעזר פאפו זצ"ל) הביא: יש שערים לתפילה ושערים לשירה, ולפעמים שערי תפילה נעולים ושערי שירה נפתחים. ומספרים שאירע בירושלים שהתפללו בעצירת גשמים ולא נענו, התחילו לומר שירות ותשבחות ונענו, זכר לדבר 'מוציא אַסִּירִים בַּפִּזְרוֹת' (תהלים סח, ז). ואמרו חז"ל (סנהדרין כ"ב) **בכי-ושירות**.

"וְעֵשָׂה לוֹ פְתֻנַת פְּסִיּוֹם..." (ל"ז, ג') - מעלת מלבושי ישראל

לבוש הישראלי הוא יסוד גדול ועיקר לקיום היהדות, בהיותו החותם של ישראל, שהוא המבדיל לעין כל בין ישראל לעמים, וכשהיו אבותינו במצרים היו משוקעים במ"ט שערי טומאה עד שהכתוב מעיד עליהם (יחזקאל טז, ז) **"וְאַתָּה יָרַם וְיָעֲרָה"**, ודרשו ערום מהמצוות, אולם מובא במדרש רבה (סוף פרשת בלק) שבני ישראל נגאלו ממצרים בזכות שלא שינו שםם לשונם **ולבושם**, (וכן מובא בפסיקתא זוטרותא לקח טוב פר' כי תבוא עה"פ 'יהי שם לגוי'). ה'חתם סופר' כתב על הפסוק **וַיָּבֵא יַעֲקֹב שָׁלֹם עִיר שְׁכֵם'** (בראשית לג, י"ח) יעקב אבינו אף שהיה זמן רב בבית לבן הארמי לא שינה שמו, לשונו **ולבושו** אלא נשאר כשהיה בבית אביו, שלמות כל יהודי תלויה בכך שלא ישנה מג' דברים אלו.

כתב הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פ"א הל"א) 'אין הולכים בחוקות העכו"ם ולא מדמין להם לא **במלבוש** ולא בשיער וכיוצא בהן שנאמר **וְלֹא תִלְכוּ בְּחֻקֵּי הַגּוֹי'** ונאמר **וּבְחֻקֵּיהֶם לֹא תִלְכוּ'** ונאמר **הַשְּׂמֶר לְךָ פֶּן תִּנְקַשׁ אַחֲרֵיהֶם'**, הכל בעניין אחד הוא מזהיר שלא ידמה להן, אלא יהיה הישראלי מובדל מהן במדעו ובדעותיו, וכן הוא אומר **וַיֵּאבְדֵל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים'**, לא ילבש במלבוש המיוחד להם, וכל העושה אחת מאלו וכיוצא בהן לוקה. ויוצא מדבריו **שהלבוש הישראלי הוא שמבדיל את עם ישראל מהעמים**. וזה שמובא בהגדה של פסח 'מלמד שהיו ישראל מצוינין שם' - שהיו עם בפני עצמו ולא נתערבו במצרים, כלשון הגמרא (שבת קמ"ה:) 'תלמידי חכמים שבבבל מצוינים', וברש"י (שם) שהיו מכירים שם את התלמיד חכם בלבושו.

הצרות שאירעו בימי השואה האיומה - סיפור

האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל היה אומר כי הצרות הנוראות שעברו על בני עמנו בימי השואה האיומה, אף הם מחמת שינוי המלבושים היו, ואמר באחת מדרשותיו: 'וכבר אמרתי שאפשר שזו הייתה עיקר הצרה בשנות הדמים שעברו עלינו, כי כשבא אותו רשע (ימח שמו היטלר) היתה תחילת גזרותיו לגלח את הזקן והפיאות, והיה זה בעצת הסטרא אחרא להסיר מעליהם את צלם אלוקים, ואלמלי היו מוסרים נפשם שלא לקיים פקודה זו לא היו באים הצרות באופן חמור כזה, שכל זמן שיש בישראל צלם אלוקים אין לסטרא אחרא שליטה עליהם, אבל כיוון שגברו העוונות בהתגברות הסטרא אחרא ושמעו להם, הייתה עת צרה אשר כמוה לא נהייתה בשנות פורעניות הקודמות, שגם בגזירות שנת ת"ח כשנחרבו אלפי קהילות בישראל, בכל זאת לא היה באופן נורא כבחורבן הזה. ובעוד שחשבו שעל ידי זה תהיה הרווחה הרי שאדרבה מחמת כן נתגברו הצרות ביותר, ובארץ אשכנז שהתחילו להתלבש בלבושים מודרניים, משם נפתחה הרעה וגברו הצרות, כי הסטרא אחרא גברה בהם להיות ככל הגויים ולהוריד מעליהם צלם אלוקים ואחר כך יכלו לעשות בהם כרצונם.

וה'חתם סופר' כתב: אחר הריגת אנשי שכם בציווי ה'הַחֲלִיפוּ שְׂמֵלֹתֵיכֶם' (לה, ב), נראה שלא מחשש עבודה זרה שהרי ציווה 'הִסְרוּ אֶת אֱלֹהֵי הַגֵּבֶר', אלא הביאור שבני יעקב נהרו במלבושי נכרים כדי שיהיו מצוינים שם וניכרים בין הנכרים, אך משהרגו כל בני העיר ולא היה שם גוי, הלבישו מלבושיהם שאין כאן תערובת, אך כשרצה ליסוע ללוד, ששם היו גויים, אמר להם החליפו שמלותיכם ותלבשו בגדים הניכרים שישראלים אתם.

אז אגמור בשיר מזמור - כוחו של ניגון - סיפור

הרה"ק רבי ישראל ממודז'ץ זצ"ל דר היה בעיירה הקטנה מודז'ץ, שסמוכה היתה למבצר הרוסי-פולני אובזגורוד. את חצרו החסידית הקים בעיירה זו ואליה הגיעו המוני חסידיו לחסות בצלו. השעה המדוממת ביותר בכל שבת ושבת היתה בשעת רעווא דרעווין, בעת סעודה שלישית. באפלולית שהלכה והתעבתה מרגע לרגע עמדו החסידים כתף אל כתף, מתמוגגים בעיניים עצומות משירתו השמימית הנפלאה של הרבי, אשר שר בעצמו את הניגונים שחיבר קודם לכן למזמורי הסעודה השלישית. מידי שבת נאספו מאות מאזינים, יהודים ואף נכרים, שצבאו על החלונות, והאזינו בשקיקה לשירה המרטיטה. במבצרי אובזגורוד הסמוכים, שכנה תזמורת צבאית מהוללת אותה ניהל קצין בכיר, אשר היה אף המנצח עליה. אותו קצין ממוצא יהודי היה, אלא שבאותה עת בה נעצה ההשכלה טְלֶפֶיָה בבתי יראים וטובים, הידרדר גם קצין זה, וכמעט שלא זכר את יהדותו. במטבח הגדוד התגלע במאכלות אסורים, מבלי הבדל בינו לבין חיילים אחרים, ואפילו פקודיו לא שיערו כי יהודי הוא, באשר שום סממן יהודי לא ניכר עליו. אותו מפקד-מנצח עבר אף הוא באחת השבתות, בשעת בין הערביים, סמוך לבית מדרשו של האדמו"ר הזקן ממודז'ץ זצ"ל, ולפתע עלה באוזנו קול השירה המפעים, אשר משך אותו ובעבותות פנימה. הוא נכנס חרש-חרש לבית המדרש שהאפלולית כבר שלטה בו, ואדם לא ראהו בהיכנסו ולא שאלו שאלות מטרידות. שעה ארוכה עמד המנצח על עמדו, וגמע את צלילי המנגינות הפלאיות, ואף שהשעה התארכה והתארכה, לא יכול היה להיפרד מן הקסם. הלילה כבר ירד מזמן, זמן מוצאי שבת הגיע זה מכבר, והנה לפתע הועלו האורות בבית המדרש, ומשראוהו, עלתה ובאה התמיהה בליבות החסידים: מה לו למנצח הגדוד בבית המדרש?! בעוד הם תמהים, התעשת הקצין במהרה וביקש מהחסיד שעמד לצדו לומר לרבי כי חפץ הוא להיכנס אליו ולדבר עמו ביחידות. פרץ עז של בכי נכנס עם יחד עם הקצין בבואו לחדרו של הרבי. מתוך היבבות נשמע סיפורו הנורא של הקצין, וכך סיפר האישי: נולדתי ברוסיה להורים יהודים, אך אמי בגדה בעמה והמירה את דתה, ואף אותנו, ילדיה, כפתה לעשות כמוה. שנים רבות חלפו מאז, ואני לא זכרתי עוד כי נולדתי יהודי, אולם בשעה שעמדתי בבית המדרש החשוך וניגונו של הרבי עלה באוזני והרעיד כל מיתר בליבי, הרגשתי עד כמה מתעוררים בי רגשות יהודיים, אלא שמעורטל אני מכל, איני יודע דבר, וכדי לשוב ולהיות יהודי אמיתי מוכרח אני את ידו הקדושה של הרבי שתסמכני ותסעדני. שמע הרבי את דבריו הנוגים, ומיד הרעיף עליו דברי עידוד בנועם לשונו. בהמשך, שאלו הרבי אם זכורים לו מילדותו המוקדמת מילים או ביטויים יהודיים מתוך התפילות, הקצין ניסה להיזכר, ולבסוף ענה לרבי כי כל השפה היהודית נשכחה ממנו, ורק שתי מילים הצליח להעלות ממעמקי זכרונו: "ברוך אתה"... בשמוע הרבי זאת, התמלא שמחה. הוא הורה לקצין כי מדי בוקר, בקומו משנתו, יאמר פעמים מספר את שתי המילים היקרות: "ברוך אתה", ולאחר שבוע יחזור שנית לבית הרבי. כחלוף יומיים בלבד שב האיש, מלא ציפיות, לבית הרבי ועמו אף רעייתו. הוא סיפר כי נהג כפי שהרבי הורהו, ואף אשתו אינה פוסקת מלומר את צמד המילים "ברוך אתה", אולם שניהם חשים חסר נוראי, וברור להם כי נשמתם זקוקה להרבה יותר מזה. הרבי הורה להם להימנע ככל האפשר מעשיית מלאכה בשבת, אך עם זאת ציווה לקצין כי אותן מלאכות הנוגעות לשרות הצבאי - בהן עדיין לא ישנה. השניים יצאו לדרכם החדשה, ובהמשך התוודעו אף להלכות הכשרות, והאשה

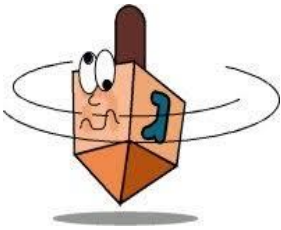
החלה להדליק נרות שבת. ביקורים רבים ערך המנצח בבית הרבי, ברובם עשה לתיקון נפשו, אך כמנצחה של תזמורת המבצר קלט פה ושם את נעימותיו המרנינות של הרבי, וכאשר הגיעו למבצר אישים שונים מאנשי השררה, ניגן לפניהם נעימות אלו, אשר זכו לכל שבח מפיות שומעיהם. חג הפסח קרב ובא, הקצין ואשתו החליטו כי הפצים הם לנהוג בפסח כמנהג אחיהם בכל אתר, אמרו ועשו! הקצין, שדר במבצר בין כל אנשי הצבא האחרים, ביער את החמץ שברשותו מבלי לחשוש משכניו למגורים, הכין את כליו לפסח כדרישות ההלכה, והוא ואשתו נזהרו ממשוהו חמץ, והקפידו על אכילת מצה כהלכתה. גם המשרת הגוי, שהופקד על דירת הקצין היהודי, הצטווה על ידי מעבידו להיזהר מאכילת חמץ בבית, ומשום כך סעד בימי הפסח את ארוחותיו מחוץ לבית אדוניו, אלא שבאחת מאותן ארוחות ראהו אחד מהקצינים האחרים שהוא סועד באופן משונה, ושלא ככל האחרים, לשאלתו אודות נהגו זה, ענהו המשרת כי אדונו סלקו מביתו בעת הארוחות, מחשש שפרורי הלחם יחמיצו את דירתו, שהרי הוא אוכל באותם ימים רק מצה, כאחיו היהודים כולם. לשמע תשובה זו נדהם הקצין: "האמנם?! יהודי הוא האישי?! ומביתו העז הוא לגרש את משרתו הנוצרי! מיד ייתן עונשו על כך!!" בזעם רב הרצה הקצין את המעשה כולו לפני מפקד המבצר, לא חלפו ימים רבים ולקצין היהודי נשלחה הודעה חד משמעית שהוא מפוטר מן הצבא, מבלי כל יכולת להמשיך לשרת בו, למרות דרגתו הגבוהה. מתוך עגמת נפש מרובה הגיע המנצח לביתו של הרבי. הוא שח לפניו כל אשר ארע, ובין היתר סיפר גם שמפקד הגדוד, הממונה על מפקד המבצר אשר שילחו, לומד אצלו לנגן בכינור, וכיון שמכתב הפיטורין נשלח אליו, אין הוא יודע אם עליו להמשיך ללמוד או לא. הרבי שמע והורה לו לפנות למפקד הגדוד תוך כדי שיעור הנגינה, ולדבר אתו בעניין פיטוריו. שמע הקצין הוראתו של הרבי, אך מיד בהגיעו לבית מפקד הגדוד פגשו הלה בכעס נורא, והחל גוער בו על עצם העזתו לפגוע במשרתו הנוצרי כאשר לא התיר לו לאכול בביתו. ברצותו להגן על עצמו החל הקצין לספר את סיפור חייו, איך כמעט ושכח את כור מחצבתו, ורק בשעה ששמע את שירתו הנפלאה של האדמו"ר ממודז'ץ, החלה הנקודה היהודית שבו לבעור. המפקד שמע את סיפורו של המנצח-הקצין והתפלא עד מאוד: איך יתכן שמנגינה של רבי יהודי יכולה לגרום למהפך שכזה?! ומיד אף ביקש: אפשר שאף אני אשמע את הרבי בשעה שהוא משורר? או אולי תשמיע לי קטע ממנגינותיו. היהודי נטל את כינורו, ונגינה מופלאה החלה להישמע בחדר, שובה את ליבו של מפקד הגדוד, האיש האזין לה בשקיקה, וכאשר סיים המנצח לנגן את יצירת הפלאים של הרבי ממודז'ץ פתח המפקד מגירה בשולחנו, נטל מתוכה כתב חתום, קרעו לגזרים ואמר לקצין: "ראה! הנה קרעתי את כתב הפיטורין שלך, אשר הועבר אלי לשם חתימתו. משוכנע אני, לאחר ששמעתי את נעימתו של הרבי, כי מסוגל הוא בכח הנגינה שלו להשפיע לא רק על יהודי לחזור אל עמו, אלא אפילו על נוצרי שכמותי השפיע הוא השראה נפשית נעלה". מפקד הגדוד ביקש מהמנצח היהודי לאפשר לו לבוא עמו בשבתות לבית מדרשו של הרבי ממודז'ץ, כמובן בצורה מוסווית לחלוטין. ואמנם בשעת סעודה שלישית של השבתות שלאחר מכן, נראו שני אורחים מטים אוזניים לשירתו של הרבי כשהוא מזמר את פזמוני הסעודה השלישית "בני היכלא" ו"ידיד נפש". קשריו של המנצח היהודי עם הרבי הלכו והתחזקו, ובברית של בנו שימש הרב ממודז'ץ כסנדקו, כאשר ידע כי האב הפך להיות יהודי שומר תורה ומצוות לכל חומרותיהן...

"כי נר מצוה ותורה אור" - סיפור

את הסיפור הבא שמעתי על אברך מאלעד שפועל מטעם הארגון 'לב לאחים' ביישוב הסמוך - שוהם. יישוב זה מורכב ברובו מאוכלוסייה חילונית מבוססת. יום אחד, כשהגיע האברך לאחת השכונות החדשות בשוהם, הבחין מרחוק בהתקהלות של אנשים. בהתקרבו למקום התברר לו כי באחד הבתים יושבים 'שבעה' על פטירת אבי המשפחה. הוא נכנס לבית, הנוכחים כולם נראים היו כחילונים גמורים. האנשים ישבו בסלון במעגל, אכלו ושתו, פטפטו וצחקו, ממש לא נראה כבית אבלים... משנכנס האברך אל הבית, הופנו לעברו כל המבטים. אחד הנוכחים פנה אליו ושאל בטון מהוסס: "מי אתה?" והאברך השיב: "באתי לנחם..." המשיך השואל: "הכרת את הנפטור?" "לא", השיב האברך, "נקלעתי לאזור, וכשראיתי שיושבים שבעה - נכנסתי, יש מצוה לנחם". האברך הצטרף למנחמים שנכחו שם, והתיישב סמוך לבנים האבלים. לאחר שתיקה ארוכה, פתח ואמר: "ספרו לי משהו טוב על הנפטור, על ידי זה אנו עושים לו עילוי נשמה". הבן הגדול, יהודי כבן חמישים, היה נרגש מאוד לשמע בקשתו של האורח הלא צפוי. דמעות עלו בעיניו, והוא החל לספר: "אבי עבד במפעל גדול. הוא לא שמר מצוות, אבל הייתה מצוה אחת שעל קיומה הקפיד מאד: הדלקת נרות חנוכה. הוא היה עורך את ההדלקה במפעל מדי יום מימות החנוכה, מכנס את העובדים, מברך ומדליק את הנרות וכולם יחד שרו 'מעוז צור'..." "יום אחד המנכ"לית נכנסה לחדר וראתה את העובדים יושבים ושרים שירי חנוכה... היא כעסה על אבי ואמרה לו: 'אם אתה רוצה להדליק נרות חנוכה - תדליק בבית, לא בעבודה!' אבי אמר לה: 'אלו אינם ימים רגילים, אלו ימי חנוכה. מן הראוי שנקדיש כמה דקות בעבודה להדלקה משותפת של נרות חנוכה'... אולם המנכ"לית לא קיבלה את דבריו. אדרבה, דבריו כל כך הכעיסו אותה, עד שאמרה לו: 'אני מודיעה לך, כי אם לא תפסיק את ההדלקה במפעל - אתה תפוטור!' אולם אבי עמד על שלו: 'אנחנו יהודים! לא אוותר על הדלקת הנרות!' - 'אם כך - אתה מפוטור!' הודיעה לו המנכ"לית. העובדים שנכחו במקום היו המומים. הם פנו אל המנכ"לית ואמרו לה: 'הוא עובד מצטיין, איך עולה על דעתך לפטר אותו רק בגלל שהוא עורך במפעל טקס הדלקת נרות חנוכה?!' כשראתה המנכ"לית עד כמה הדבר בנפשם של העובדים האחרים, היא נרגעה והתרצתה. למחרת היא הופיעה בעצמה בחדר בעת טקס הדלקת הנרות, והצטרפה למשתתפים הרבים... מאז הפך הטקס לרשמי, באישור ההנהלה ובהשתתפות כל העובדים. מדי שנה, בהגיע ימי החנוכה, היה אבי מארגן את טקס הדלקת הנרות. כל עובדי המפעל היו מתכנסים באולם הגדול, אבי היה מברך ומדליק את הנרות, וכולם נהנו משירי החנוכה ומאכילת סופגניות... באווירה חגיגית ומרוממת. חלפו שנים, אבי יצא לפנסיה, ואנו, הילדים, רצינו לערך מצגת לכבודו. פנינו לעובדים הוותיקים במפעל, ושאלנו אותם: 'מה אתם זוכרים מאבא שלנו?' שאלנו אותם. כולם ציינו במיוחד את טקס הדלקת נרות החנוכה. ניגשנו למנכ"לית וביקשנו שתאמר אף היא כמה מלים לכבודו. היא אמרה: "דעו לכם, כי טקס הדלקת נרות חנוכה, אותו יזם וארגן אביכם, תרם תרומה אדירה להרמוניה ולאווירה הנעימה ששררה בין העובדים..."

הבן סיים את סיפורו, כשכולם יושבים מרותקים. האברך פנה אל הנוכחים ואמר: "ראו כיצד נר אחד יכול להפיץ אור גדול! במצוה אחת שתעשו לעילוי נשמת אביכם, יכולים אתם להאיר את כל העולם!" הלבבות נפתחו ובני המשפחה הזמינו את האברך לאזכרה בסוף ה'שבעה' וה'שלושים'. קשר הדוק נוצר בין האברך לבני המשפחה, ובמשך הזמן זכה לחולל בהם שינוי עצום! [שש באמרתך]

על איזו אות ייפול הסביבון...

ישנו מנהג בתפוצות ישראל לשחק בסביבון. יש שמשחקים על ממתקים ויש שמשחקים על מתנה וכדומה. אחד מסובב את הסביבון, וכולם בצפיה על איזו אות יפול הסביבון?!

נשאלת השאלה: מה הסביבון בא לומר לנו? אמר לי יהודי: דע לך, כמו שהילדים משחקים כאן, כך כל אומות העולם משחקים בכל מקום ובכל זמן, מחכים לראות היכן ישראל נופלים. שבעים אומות מסתכלים כל הזמן, מתי עם ישראל נופל.

מה הם רוצים להרוויח? כל אחד לפי האינטרסים שלו: אחד רוצה את ירושלים, השני רוצה את 'שטח A', והשלישי את 'שטח B', וכן על זו הדרך.

לכל אחד יש אינטרס שישראל תיפול, ח"ו. מדוע, באמת, אנחנו לא נופלים? כי יש אחד שמסובב את הסביבון מלמעלה. אם הקב"ה מסובב, הרי שלעולם לא ניפול! ימי החנוכה לימדו אותנו, כי היוונים חיכו שניפול. ביטלו את קורבן התמיד. בטלו את המנורה. בטלו את סוכות. בטלו תורה. אבל הקב"ה בא והוכיח שיש סביבון אחד מלמעלה שהוא מסובב את הכל. על האדם לזכור תמיד: בכל צרה שלא תהיה, תמיד ידע שהקב"ה מסובב את הכל מלמעלה. אם יבין זאת ויאמין בכך בכל לבו - לעולם לא יפול!

[דורש טוב - חנוכה]

מערכת "ברינה יקצורו" מאחלת לכל בית ישראל שבת שלום וחנוכה שמח

ברכת התורה

רוזן ברינה

"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי : יעקב בן רחל וצדוק

מרת יאמי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף : דינה בת שרה : יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רוזה : אברהם בן שמחה : גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר : יוסף חיים בן לאה : יהודה בן טובה : בן ציון קליין שלמה בן זוהרה : יעקב בן סאלם : חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם : רפאל בן תמו משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה : שמעון בן רחל בן זינו שמחה בת סרח : יפה נדרה בת נעימה : רוזה בת שמשון : דליה בת חיים הגר בת אהרן והרטה : כתון בת חביבה : אהובה (דייזי) בת טובה רחל בת חנה : חנינה בת כמיהה: ורד בת אידה : חנה בת אביבה וראובן

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה.

זיווג הגון: ג'ימי שמואל בן אסתר : אליעד יעקב בן פאולה : יצחק בן חיה : אליהו בן אילנה

רחלי בת זוהרה: עדינה בת שמחה : בתיה בת אסתר : זוהרה בת אטו

נעמה בת אסתר : תמר בת פאולה : אריק בן חיה : שלי בת חיה

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א
אהרון בן רוזה: משה בן רוזה
מחם בן עזריה: שמעון בן רחל : אברהם בן אנט
עודד בן הגר : גולן בן דינה : אסתר בת שושנה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות : מרים קוק בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה : שושנה בת שדרה
רחל בת נוארה : רות בת לינה : נורית בת רחל
לימור הודיה, ושרונה בנות תורן יפה : תהילה בת סיון

לזרע של קיימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה : ליאור בן דינה
שושנה רייזל בת מינה : שירה בת שושנה
שמחה צביה בת רחל : יובל בן שלומית
רחל בת חיה : לאה רחל בת איריס
ויקטוריה תקוה בת רינה : עדי בת מזל
מאיר יעקב בן רחל : דניאלה בת עופרה
אשר בת אורנה : מירי בת סוזן

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**
או במייל: **Ronbarina@gmail.com**

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים